

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **E.**, zast. advokátkou J., proti povinnému **J.**, o **vymoženie pohľadávky 16,60 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. Er/407/1997, o dovolaní súdneho exekútora J. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 27. februára 2013 sp. zn. 14CoE/223/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rožňava uznesením z 08. 06. 2012 č. k. Er/407/1997-56 vo výroku I. priznal súdnemu exekútorovi J. odmenu a náhradu hotových výdavkov za vykonanú exekúciu vo výške 27,05 eur a v prevyšujúcej časti návrh súdneho exekútora zamietol, vo výroku II. zaviazal oprávneného uhradiť priznanú odmenu a náhradu hotových výdavkov za vykonanú exekúciu súdnemu exekútorovi do 10 dní od právoplatnosti tohto uznesenia a vo výroku III. účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

V odôvodnení uznesenia poukázal na ustanovenia § 196, § 199, § 200 ods. 1, 2, § 203, § 235 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok) a ustanoveniami § 14 ods. 1, 2, 3, § 15 ods. 1, § 22 ods. 1, § 25, § 27a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v platnom znení. Uviedol, že zistil, že povinný zomrel dňa 06. 02. 2012. Dedičské konanie po ňom bolo prejednané Okresným súdom Revúca pod sp. zn. 4D/102/2012, pričom bolo zastavené uznesením zo dňa 19. 03. 2012 právoplatným 10. 04. 2012 z dôvodu, že povinný zomrel ako nemajetný. Keďže povinný zomrel nemajetný bez právnych nástupcov, nemohol ho súd zaviazat' úhradou trov exekúcie. Trovy exekúcie vznikli exekútorovi oprávnene a boli účelne preukázané, preto súd prvého stupňa zaviazal ich úhradu oprávneného aj z dôvodu, že tento dôvod zastavenia exekúcie predvídať nepochybne mohol, pričom nie je možné prijať jeho argumentáciu, že exekútor mohol podať sám návrh na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. h), keďže exekútor nie je účastníkom exekučného konania a takéto právo mu neprislúcha.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie oprávneného uznesením z 27. 02. 2013 sp. zn. 14CoE/223/2012 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie v bodoch I., II. zmenil tak, že v odôvodnení uviedol, že sa nestotožnil s argumentom súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia spočívajúcom v tom, že dôvod zastavenia exekúcie mohol nepochybne oprávnený predvídať. Úmrtie povinného ako právny dôvod zastavenia exekúcie vzhľadom na vek povinného nebolo možné predvídať v čase podania návrhu na exekúciu, pretože úmrtie ako objektívnu skutočnosť za normálnych a štandardných situácií nie je možné časové predvídať. Z uvedeného dôvodu podľa záveru odvolacieho súdu neboli splnené zákonné podmienky uvedené v § 203 Exekučného poriadku účinného do 01. 02. 2002 na ručenie povinnosti oprávnenému na úhradu exekučných trov. Odvolací súd sa nestotožnil ani s dôvodmi uvádzanými súdnym exekútorom vo svojom vyjadrení k odvolaniu oprávneného, v ktorom poukazoval na aplikáciu ustanovenia § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože pri rozhodovaní o povinnosti nahradiť trovy exekúcie prichádza do úvahy len použitie ustanovenia § 203 Exekučného poriadku účinného do 01. 02. 2002. Na základe uvedeného odvolací súd podľa ustanovenia § 220 O. s. p. zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že súdnemu exekútorovi trovy exekúcie nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie súdny exekútor. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zmenil tak, že súdnemu exekútorovi prizná trovy exekúcie vo výške 45,97 eur.

Prípustnosť dovolania odôvodnil ust. § 237 písm. f) O. s. p., t. j., že účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ako dovolací dôvod uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p. a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. a) a c) O. s. p.).

Uviedol, že odvolací súd rozhodol o trovách exekúcie nesprávne, keď na vec vzťahoval ustanovenie § 203 Exekučného poriadku účinného do 01. 02. 2002 aj napriek tomu, že v prípade, ak sa exekučné konanie zastaví podľa 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku ako v predmetnom prípade znáša trovy exekučného konania oprávnený. Na podporu uvedeného poukázal na niektoré judikáty ústavného súdu (napr. IV. ÚS 200/2007, II. ÚS 272/2008, III. ÚS 52/2009).

Tým, že exekučný súd aplikoval v rozhodnutí neaktuálne znenie Exekučného poriadku, nesprávne posúdil právnu stránku veci, a preto má rozhodnutie takú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Oprávnený sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) predovšetkým skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c) O. s. p.] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O. s. p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o trovách konania.

V prejednávanej veci je nepochybné, že súdny exekútor dovolaním napáda uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania. Jeho dovolanie je preto podľa § 239 ods. 3 O. s. p. procesne neprípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O. s. p. neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal

otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O. s. p. (t. j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Ustanovenie § 237 O. s. p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia preto predmet konania nie je významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie o trovách konania.

Pokiaľ ide o procesné vady v zmysle § 237 písm. a) až e) a písm. g) O. s. p. súdny exekútor ich v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení preto nemožno vyvodit'.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameral na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou podľa § 237 písm. f) O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa preukáže, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať (ide napríklad o právo zúčastniť sa pojednávania, právo vyjadriť sa k veci, navrhnovať dôkazy, podávať opravné prostriedky, atď.).

Z obsahu podaného dovolania je však zrejmé, že súdny exekútor namieta predovšetkým vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým zmenené uznesenie súdu prvého stupňa o trovách exekúcie. Aj v tejto skutočnosti dovolateľ

videl okrem nesprávneho právneho posúdenia veci tiež existenciu vady podľa § 237 písm. f) O. s. p. Dovolací súd však uvádza, že k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť len procesne nesprávnou činnosťou súdu a túto vadu nemožno vidieť v právnych záveroch, ku ktorým súd dospel pri posudzovaní oprávnenosti dovolateľom uplatneného nároku, resp. v právnom hodnotení veci vyjadrenom v súdnom rozhodnutí.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne, že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b), c) O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 237 O. s. p. ani z ustanovenia § 239 O. s. p., dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že ich náhradu oprávnenému nepriznal, pretože si náhradu trov dovolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 17. júna 2014

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová